

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Singularis Jesu Christi bonitas ac beneficentia in ejus passione commendatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

DEI cum peccatoribus conversantem, lacrymantem, orantem, spiritu frementem, in carne patientem, carnisq; languorem sustinentem? Deinde ad Christi passiones speciatim sermone converso: Prorumpant nunc (subdit) in medium, probra, contumelia, blasphemie, illusiones, sputa, alapa, flagella, corona spinea, sceptrum arundineum, purpurea vestis, effusio sanguinis, poculum fellis, apertio lateris, dolor matris, & cruciatus ignominiose ac dire mortis. Omnia hac habent voces suae Amoris. Sic ille.

Insistamus ergo huic argumento otiosius; & quando triplex est praesertim amoris illecebra; bonitas conjuncta cum insigni beneficentia, pulchritudo, atque suavitas; ostendamus haec tria Christo crucifixo praecipua ratione convenire, nullumq; adeo incitamentum ad sui amorem conciliandum, & corda nostra rapienda illi deesse.

§. I.

Singularis IESU Christi bonitas ac beneficentia, in ejus passione commendatur.

ERTÈ bonitas ac beneficentia praecipuum amoris incitamentum est: amor quippe ad amorem trahit, philtromq; innocens, sed potentissimum est, amare, à quo cupias amari. *Sed ubi quaeso* (inquit alibi citatus Doctor Seraphicus) *magis apparet diffusio bonitatis divinae, & benignissima Clementia dulcissimi & amantissimi DEI & Domini nostri IESU Christi, quam in passione sua? ubi talia, tanta, tam turpia & gravia sustinere voluit, pro inimico suo liberando & glorificando? Et rectè Beatus Ambrosius summam in hoc Christi erga nos charitatem agnoscit, quòd non carnem modò, sed crucem etiam pro nobis susceperit. Corpus enim suscipiens* (inquit) *Dominus IESUS Christus charitatis se vincula illigavit, & non solum se membris nostris & passionibus naturalibus, sed etiam cruci vinxit. Rursùmq; S. Bonaventura ipsum Chri-*

P. 1. sim.
5. 4.

serm. 3. in
psal. 118.

Christum crucifixum alloquens: *Nimia fuit (inquit) dilectio tua: & in hoc apparet abyssus tue immense pietatis. Non enim in te video causam mortis, nisi superabundantiã charitatis.* P. 1. serm. 6.
 Quò jam magis placeat hoc loco, quod quidam Nostrorum ingeniosè commentus est: quemadmodum in morbis ignotis & insolitis aperiri solet in defuncti corpore membrum illud, in quo mali origo latuisse creditur, quò morbi ratio ad extremum deprehendatur: ita fortè Christo post mortè lanceà cor apertum fuisse, quasi indicaretur leti causam in eo latere, & prodigiosa illa symptomata mortisq; genus adeò insolens, non nisi à nimio cordis ardore, ab amoris inquam erga nos excessu, ortum habuisse. Sic enim Doctorem Seraphicum jam audivimus, post accuratam Crucifixi contemplationem, velut quadam factà interiorum ejus anatomicæ, dilertè pronunciantem: *Non inuenio in te causam mortis, nisi superabundantiã charitatis.* Quam cogitationem tanquam calculo suo confirmans S. Bernardus: *Nam in opere quidem (inquit) patientia, in modo humilitas, in causa charitas commendatur.* ser. 4. hebdom.

Ne verò in isto amoris excessu commemorando aut commendando prolixior existam, de quo & multa jam diximus, & plura dicendi sæpiùs recurret occasio; id modò nunc dicam: istam charitatis Christi abyssum aliquousque penetrare volenti, attendendum duntaxat; in quod ille profundum, sive doloris, sive ignominie, & usquequod demum indignitatis, amore nostri in passione descenderit: eousq; nimirum, ut & instar vermis conculcati atq; contriti, suorum tabe vulnerum per omne corpus oblitus atq; fœdatus sit; & instar vilissimi scarabæi, in luto probrorum & dedecorum volutatus. Sic enim de Christo rursus Beatus Ambrosius: *Vermis in cruce, inquit, Scarabæus in cruce: quorum prius habetur ex psalmo 21. posterius autem desumpsit ex Habacuc cap: 2. ubi juxta versionem septuaginta Interpretum* l. 10. in Luc.

pretum, sic legitur: *Scarabeus de ligno clamabit*; quod ipse de Christo in cruce clamante interpretatur.

Huc nempe impulit Dominum JESUM amor suus, ut nostrâ causâ velut vermis & scarabæus, hoc est, miserimus & abjectissimus factus sit. Ut proinde istam divini amoris aduersum nos magnitudinem, & (velut Alphonso Madritensi, & Florentio Carthusiano, alijsq; apud Bosium, loquutus est) intemperantiam, non alia melius loquendi figurâ exprimere liceat, quàm si cum Scriptura & Patribus dixerimus, infinitam illam maiestatem ac bonitatem, ad speciem quandam insaniam nos deamasse. Non quasi in DEUM re ipsa cadere possit insipientia; sed quòd amore nostri, ad ea descendit & abjecerit se, quæ (ut principio partis istius dicebamus) humano sensu divina metientibus, absurda proferus & DEO indigna visa sint, & quandam adeò stultitiæ imaginem præferre. Sic enim, Apostolo teste, *verbum crucis pereuntibus stultitia est*; ibidemq; legimus, *stultum DEI* (scilicet DEI stultitiæ.) Et ipse Christus in psalmo ad Patrem: *Tu scis* (inquit) *insipientiam meam*: quòd nempe (ut interpretatur Sanctus Augustinus) nihil tam insipientiæ simile videretur; quàm cum haberet in potestate, unâ voce suos persecutores prosternere, pateretur se teneri, flagellari, conspui, celaphizari, spinis coronari, ligno affigi: idq; amore nostri, quos non modò hæcenus habuisset sibi inimicissimos, sed (ut in plerisq; quidem videre est) aduersum hunc suum tantum amorem sensurus esset ingratos. *Hoc imprudentia simile & stultum videtur*, inquit S. Augustinus: quanquam ut idem ait alibi, *stultum ipsius, sapientia nostra est*. Deniq; S. Hieronymus, Commentarijs in Isaiam, iisdem allegatis Scripturæ locis, non dubitat Christum, stultorum principem appellare, eorum scilicet, qui *stulti propter Christum* facti sunt, sicut ipse Christus tanquam stultus factus est amore nostri.

*Expl. pass.
c. 9. Dilla
Patru c. 2.*

v. Cor. 1.

Psal. 68.

in Ps. 40.

Isai. 35.

Adeo

Adeo hic quoq; quodammodo verum est vetus illud:
Amare & sapere vix ipsi DEO concedi.

Publ. Syrus.

§. 2.

IESU crucifixi rara & eximia pulchritudo.

Am pulchritudo, quæ potentissima est humanorum cor-
 dium amorumq; prædatrix, quanta tibi in Christo cruci-
 fixo esse videtur? Cave enim putēs, tunc solum speciosum
 fuisse præ filijs hominum, cum vel infans materno in gremio
 luderet, vel adolefcens proficeret gratiâ apud DEUM & ho-
 mines, vel virili dignitate florens inter populos versaretur:
 at per tormenta jam atq; flagella, per livorem vulnerum,
 sputorum dedecora, cruoris lituras, pallorem mortis, omnē
 illam pristinam speciem, vultusq; decorem ac dignitatem
 intercidiſſe: quasi ille quidem pulcher admodum sit in sinu
 Patris, pulcher in sinu Virginis, at deformis ac fædus in si-
 nu crucis. Siquidem & Christus crucifixus, etiam ad mira-
 culum pulcher est: sed ijs profectō qui ad id acutos & exer-
 citatos sensus habeant, quiq; etiam per hæc dedecora, in-
 termicantis cujusdam arcana pulchritudinis lineamenta ac
 formam internoscere possunt; non ijs qui duntaxat hæreant
 in externa specie, & ultra ea, quæ in sensus carnis incurrunt,
 aciem nequeant mentis intendere. Quorum vox illa est in
 Isaiâ: *Non est species ei, neq; decor. Et vidimus eum, & non*
erat aspectus. Etenim, si S. Augustino credimus, *Judeorum*
personam gerebat Propheta, cum diceret: Vidimus eum, &
non habebat speciem neq; decorem. Intelligentibus autem (in-
quit) & Verbum caro factum (utiq; & Christus crucifixus)
magna pulchritudo est. Unde subdit: Mibi autem absit glori-
ari, dixit unus amicorum sponsi, nisi in cruce Domini nostri JE-
SU Christi. Atq; subinde rem magis explicans: Nobis ergo
tam credentibus (ait) ubiq; Sponsus pulcher occurrat. Pulcher in
celo,

Isai. 33.

In psal. 44.